

POSTNÍ FARNÍ OBNOVA 2015 (Cyklus B)

22. 3. PÁTÁ NEDELE POSTNÍ

(Jan 11,1-45)

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat - a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš - řečený Blíženec - vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal, Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhy (plátna) a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co Ježíš vykonal, v něj uvěřilo.

Děkuju Ti, Ježíši, zes mi svěřil něco z tajemství svého člověčího srdce. Srdce žijícího v pevném přátelství, srdce, které tak lidsky projevuje svůj hluboký cit. Dnes Ti chci zvlášť svěřit své blízké přátele. Ty, kteří mi leží na srdci. Požehnej jim ve své dobrotě a lásce. Amen.

23. 3. PONDĚLÍ PÁTÝ TÝDEN POSTNÍ

(Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62)

V Babylóně bydlel muž jménem Jójakím. Vzal si za ženu Zuzanu, dceru Chilkijášovu. Byla velmi krásná a bohabojná. Její rodiče byli spravedliví a vychovali svou dceru podle Mojžíšova zákona. Jójakím byl velmi bohatý a měl při svém domě zahradu. U něho se scházeli židé, protože byl ze všech nejváženější. Toho roku byli ustanoveni jako soudci z lidu dva starší, o jakých Panovník řekl: „Vyšla svévole z Babylóna od starších, soudců“, kteří byli považováni za správce lidu. Bývali hosty v Jójakímově domě a přicházeli k nim všichni, kdo vedli soudní při. Když se v poledne lid rozešel, vycházívávala Zuzana, aby se prošla v zahradě svého muže. Oba starší ji pozorovali každý den, jak vychází a prochází se, a zatoužili po ní. Pomátli se na rozum a odvrátili své oči tak, že nehleděli k nebi a nepamatovali na spravedlivé soudy Boží. Když tak čekali na příhodný den, vyšla jako včera a předeveděrem pouze se dvěma služkami. Protože bylo vedro, zatoužila vykoupat se v zahradě. Nebyl tam nikdo, až na ty dva starší, kteří ji z úkrytu pozorovali. Zuzana řekla služkám: „Přineste mi olej a voňavku, a zavřete dveře zahrady, aby se mohla vykoupat.“ Učinily, jak jim řekla, zavřely, aby přinesly, co jim nařídila. Neviděly ty starší, protože byli ukryti. Jakmile služby vyšly,

oba starší se zvedli, přiběhli k ní a naléhali: „Dveře zahrady jsou zavřené, nikdo nás neuvidí, dychtíme po tobě, buď nám po vůli! Jestliže ne, dosvědčíme, že tu byl s tebou nějaký mladík a že jsi proto poslala služky pryč.“ Zuzana zabědovala: „Ze všech stran jsem sevřena. Když to udělám, bude to má smrt, neudělám-li to, neuniknu vašim rukám. Lépe mi bude, když to neudělám a padnu do vašich rukou, než abych zhřešila před Hospodinem.“ Začala hlasitě křičet, ale oba starší jí překřičeli. Jeden z nich odběhl a otevřel dveře zahrady. Jakmile obyvatelé domu uslyšeli ze zahrady křik, přiběhli postranními dvířky podívat se, co se jí stalo. Starší přednesli své obvinění. Služebníci se velmi zastyděli, protože něco podobného nikdy nebylo o Zuzaně vysloveno. Druhého dne se lid sešel k jejímu muži Jójakimovi. Přišli i ti dva starší, plní zlých úmyslů proti Zuzaně, aby ji přivedli na smrt. Řekli před lidem: „Pošlete pro Zuzanu, dceru Chilkijášovu, Jójakimovu ženu.“ Poslali pro ni. Přišla ona i její rodiče a děti a všichni její příbuzní. Plakali ti, kdo byli s ní, i všichni, kdo ji viděli. Oba starší pak povstali uprostřed lidu a vložili ruce na její hlavu. Ona s pláčem pohlédla k nebi, neboť svým srdcem se s důvěrou upínala k Hospodinu. Starší pak vyprávěli: „Když jsme se sami procházeli v zahradě, ona vešla se dvěma dívkami, dala zavřít dveře zahrady a dívky propustila. Tu k ní přišel mladík, který byl předtím ukrytý, a ležel s ní. My jsme byli v rohu zahrady a když jsme viděli tu nepravost, běželi jsme k nim a viděli jsme je spolu obcovat. Jeho jsme se však nemohli zmocnit, protože byl silnější než my, otevřel dveře a uprchl. Ji jsme chytili a vyptávali se, kdo je ten mladík, ale nechtěla nám to říci. Toto dosvědčujeme.“ Shromáždění jim uvěřilo jako starším lidu a soudcům a odsoudili ji k smrti. Zuzana hlasitě zvolala: „Bože věčný, který znáš skryté věci, který víš všechno dřív, než se to stane, ty víš, že křivě proti mně svědčili. Hle, mám zemřít, ačkoli jsem neučinila nic z toho zlého, co o mně vypověděli.“ Hospodin vyšlyšel její hlas. Když ji odváděli na smrt, probudil Bůh svatého ducha v mladém jinochu, který se jmenoval Daniel. Ten hlasitě zvolal: „Já jsem čist od její krve!“ Všechn lid se k němu obrátil a ptali se: „Co znamenají slova, která jsi promluvil?“ On stál uprostřed nich a řekl: „Jste pošetilí, synové Izraele? Bez vyšetřování a bez jasného důkazu jste odsoudili izraelskou dceru. Obnovte soud, tito dva svědčili proti ní křivě.“ Všechn lid se rychle vrátil. Starší lidu mu řekli: „Posaď se zde uprostřed nás a vylož nám to; Bůh ti dal zřejmě moudrost stáří.“ Daniel jim řekl: „Oddělte ty dva daleko od sebe a já je vyslechnu.“ Když oddělili jednoho od druhého, zavolal jednoho z nich a řekl mu: „Ty, který jsi po všechny dny až do stáří páchal zlo, teď vyjdou najevo tvé dřívější hříchy. Soudil jsi nespravedlivě, nevinné jsi odsuzoval a viníky propouštěl, ačkoli Hospodin praví: ‚Nezabiješ nevinného a spravedlivého!‘ A teď mluv! Jestliže jsi ji opravdu viděl, pověz: Pod kterým stromem jsi je viděl spolu obcovat?“ On odpověděl: „Pod lentiškem.“ Řekl mu Daniel: „Věru, zalhal jsi ve svůj neprospěch. Hle, anděl Boží má už od Boha rozkaz, aby tě rozťal vpůli!“ Dal ho odvést pryč a rozkázal přivést druhého. Tomu řekl: „Plemeno kanaanské a ne judské, krása tě omámila, vášní je zvráceno tvé srdce. Takhle jste se chovali k dcerám izraelským a ony ze strachu se vám podvolovaly, ale dcera judská si nedala líbit vaše svévoli. Teď mi řekni: Pod kterým stromem jsi je přistihl spolu obcovat?“ Odpověděl: „Pod dubem.“ Daniel mu řekl: „Věru, i ty jsi zalhal ve svůj neprospěch, Anděl Boží už čeká, má meč, aby tě rozťal vpůli; tak vás oba zahubí.“ Celé shromáždění začalo hlasitě volat a chválilo Boha, který zachraňuje ty, kdo v něho doufají. Obořili se na ty dva starší, neboť Daniel je usvědčil slovy jejich vlastních úst z křivého svědectví, a udělali s nimi to zlé, co oni chtěli učinit bližnímu. Jednali podle zákona Mojžíšova a zabili je. Tak byla toho dne zachráněna nevinná krev.

Jak snadné je zneužít moc. Týká se to jen těch, kteří ji nosí z titulu svého úřadu: politiků, soudců, biskupů, představených... Týká se to dnes a denně i mě. Ježíši, Ty, Všemohoucí, jsi byl ve všem poslušný Otci a nikdy jsi nezneužil, ba ani nevyužil své moci k vlastnímu prospěchu. Také já mám moc: nad situacemi, nad lidmi, nad věcmi doma v rodině, na pracovišti. Pročišťuj mé motivy a uč mě vykonávat ji v tvém duchu odevzdanosti a služby. Amen.

24. 3. ÚTERÝ PÁTÝ TÝDEN POSTNÍ

(Žl 102,2-3.16-18.19-21)

Hospodine, slyš modlitbu mou a volání mé ať pronikne k tobě! Neskrývej tvář svou přede mnou v den, kdy je mi úzko. Nakloň ke mně svůj sluch: když volám, rychle mě vyslyš! Pohané budou ctít jméno tvé, Hospodine, a všichni králové země tvou slávu, až Hospodin znovu zbuduje Sión, až se objeví ve své slávě. Skloní se k modlitbě opuštěných a nepohrdne jejich prosbou. Kéž je to zapsáno pro příští pokolení, aby budoucí národ chválil Hospodina. Neboť Hospodin shlédl ze své vznešené svatyně, popatřil z nebe na zem, aby slyšel nárek zajatců, aby vysvobodil odsouzené k smrti.

Volám k tobě, potřebuji tvou pomoc, tvé slovo, jsem unavený, bezradný a zoufalý a jsem v pokušení myslet si, že neslyšíš, protože tak dlouho mlčíš. A pak si vzpomenu na tvou modlitbu: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ A nemohu, než s Tebou také dodat: „Do tvých rukou, Otče...“

25. 3. STŘEDA PÁTÝ TÝDEN POSTNÍ

(Dan 3.52a.52b.53.54.55.56)

Požehnaný jsi, Hospodine, Bože našich otců, chvályhodný a vyvýšený navěky, a požehnané svaté jméno tvé slávy, nade vše chvályhodné a nade vše vyvýšené navěky. Požehnaný jsi v chrámu své svaté slávy, nade vše velebený a přeslavný navěky. Požehnaný jsi, který trůníš nad cheruby a shlížíš na propasti, chvályhodný a nade vše vyvýšený navěky. Požehnaný jsi na svém královském trůně, nade vše velebený a nade vše vyvýšený navěky. Požehnaný jsi na nebeské klenbě, velebený a oslavený navěky!

Takhle Tě dokázat chválit v ohnivé peci svých zklamání, proher, ztrát a omezení. Takhle tě dokázat chválit před otevřenou lví tlamou pokušení, strachu, starostí a zoufalství!

26. 3. ČTVRTEK PÁTÝ TÝDEN POSTNÍ

(Jan 8,51-59)

Ježíš zvolal: „Amen, amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ Židé mu řekli: „Teď už jsme si jisti, že jsi posedlý zlým duchem. Umřel Abrahám, stejně i proroci - a ty tvrdíš: ‚Kdo zachovává mé slovo, nezakusí smrt navěky!‘. Jsi ty snad větší než náš otec Abrahám? On umřel, stejně i proroci umřeli. Co ze sebe děláš?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje slova by nic neznamena. Je to můj Otec, který mě oslavuje, o kterém vy říkáte: ‚Je to náš Bůh!‘ Vy jste ho nepoznali, já však ho znám; a kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář stejně jako vy. Ale znám ho a zachovávám jeho slovo. Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let - a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu.

Když oslavuji jen sebe, má slova nic neznamena. Lidé mě neberou, vždyť prázdných slov se napovídá tolik. Jakmile ale začnu oslavovat Tebe, můj Bože, začínají se dít věci. Možná po mně někdo mrskne zlým slovem jako kamenem. Možná ale někdo začne být zvědavý, kdo jsi, i když to hned nedá najevo. Ježíši, dej mi odvahu nestydět se a oslavovat Tě každodenním obyčejným životem, by tě ostatní mohli poznat. Amen.

27. 3. PÁTEK PÁTÝ TÝDEN POSTNÍ

(Jan 10,31-42)

Židé opět brali kameny, aby Ježíše kamenovali. Ježíš jim na to řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?“ Židé mu odpověděli: „Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi jen člověk, a děláš ze sebe Boha.“ Na to jim Ježíš řekl: „Ve vašem Zákoně je přece psáno: ‚Já jsem řekl: Jste bohové.‘ Jestliže nazval bohy ty, kterým se dostalo Božího slova - a Písmo nemůže být zrušeno - můžete vy říkat o tom, kterého Otec posvětil a poslal na svět, že se rouhá, protože jsem řekl: ‚Jsem Syn Boží?‘ Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a konečně pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“ Znovu by se ho byli rádi zmocnili, ale on jim unikl. Zase odešel za Jordán na to místo, kde dříve křtíval Jan, a tam zůstal. Přišlo k němu mnoho lidí. Říkali: „Jan sice neudělal žádné znamení, ale všechno, co Jan řekl o něm, bylo pravda.“ A mnoho jich tam v něho uvěřilo.

Nebudu-li jen o Bohu pěkně mluvit, ale budu-li skutečně konat skutky svého Otce, nemusím se strachovat o svou věrohodnost. Moje okolí to bezpečně pozná.

28. 3. SOBOTA PÁTÝ TÝDEN POSTNÍ

(Jer 31,10.11-12ab.13)

Slyšte, pohané, Hospodinovo slovo, zvěstujte ho na ostrovech v dáli! Řekněte: Shromáždí Izraele ten, kdo ho rozptýlil, bude nad ním bdít jako pastýř nad svým stádem. Vykoupí Hospodin Jakuba a vysvobodí ho z ruky mocnějšího. Přijdou a budou jásat na síónské výšině, těšit se budou z Hospodinových dobrodiní, z obilí, vína a oleje, z mláďat bravu a skotu. Jejich duše bude jak zavlažovaná zahrada, nebudou už víc strádat. Tehdy se rozveselí v tanci panna, zaradují se jinoši a starci. Proměním jejich nářek v radost, útěchu a radost jim vlijí po jejich smutku.

Slyš Hospodinovo slovo: on shromáždí, bude bdít, vykoupí, vysvobodí, pomění nářek v radost.